Tulačka - Sekvoj

Boty má zablácené a klobouk do čela.
Stále se někam žene, aniž kam dospěla.
Do cárů mlh se halí a plášť má zedraný.
Ode všech vrat ji hnali, je zvyklá na rány.
Psi na ni zuby cení, štěkají za ploty.
Tak žije v odsouzení do věčné samoty.
Nevlastní práva lenní, když cizí pole plení,
odevšad slyší klení, co je to za zjevení.
Má víro, jsi to ty.
Sny stokrát zatracené, poselství domnělá
a chvíle utracené, sežehlé do běla.
Stokrát ji obelhali, bitvy jsou prohrány,
a přesto dlužník stálý dál buší na brány.
Pálí ji světlo denní, noc hází hroty
hodin, jež půlnoc mění v pevnou zeď prázdnoty.
Však dál jak v omámení, snad čeká na znamení,
přes všechno pokoření, co je to za stvoření.
Má víro, jsi to ty.